

EN SÄREGEN ARVSPROCESS.

Präster, läkare och advokater inblandade.

Följetong i 4 delar. Del 1 (4).

Sveriges Släktforskarförbund SVERIGES DÖDBOK 1901 - 2013

18590309

Svensson, Carl Emil
Torpagatan 18
Död 5/10 1936.
Kyrkobokförd i Jönköpings Sofia (Jönköpings län, Småland).
Född 9/3 1859 i Grönahög (Älvsborgs län, Västergötland).
Gift man (27/9 1936).

Motsvarande folkbokföringsförsamling(ar) 1/1 2014:
Jönköpings Sofia-Järstorp, Jönköpings kn (Jönköpings län, Småland)

Födelseförsamling i källan:
Grönahög (Älvsborgs län)

Källor:
DB, FS

I ett nummer av Smålands Allehanda nämndes för en tid sedan i förbigående, om en arvs- och giftemålshistoria med skäligen säregna detaljer. Då historien ifråga torde vara ganska känd och föremål för olika uppfattningar bland allmänheten, samt verkligen gör skäl för benämningen ”säregen” kommer Refugen att förete sina läsare en del upplysningar om densamma. Refugens uppgifter, som äro inhämtade från ett mycket initierat och tillförlitligt håll, komma att publiceras fullt objektivt och utan några som helst förmildrande omskrivningar. För dagen nöja vi oss emellertid med en kortare översikt.

Den 5 oktober förra året 1936 avled här i staden fiskhandlare K. E. Svensson. Den avlidne, som var änkeman sedan 5 år tillbaka, efterlämnade 3 söner, av vilka 2 äro bosatta i Amerika. Dessa söner samt en kvinna vid namn Andersson, vilken på herr Svenssons dödsbädd ingått äktenskap med denne, voro alltså arvingar till herr Svensson. Då svensk lag föreskriver, att kallelse till bouppteckning skall ske till de därav berörda senast 3

månader efter dödsfallet, skulle följaktligen herr Svenssons båda söner i Amerika fått kallelse till densamma för att antingen själva eller genom ombud vara närvarande, då bouppteckningen skedde. Så gjordes emellertid ej, utan bouppteckningen var klar redan den 13 oktober utan att någon av herr Svenssons söner i Amerika fått meddelande om desamma.

På grund av detta egendomliga förhållande för en av herr Svenssons söner, herr Swanson, som är amerikansk medborgare, hem för att närmare undersöka saken. Det visade sig då, att bouppteckningen och även en del andra saker i samband med fiskhandlare Svenssons äktenskap och testamente gåvo sken av att vara ganska ”säregna”. För att vinna närmare insikt i förhållandet fick herr Swanson hjälp av en ingenjör Svensson här i staden, vilken han kände sedan skoltiden och därför var synnerligen god vän med. Ingenjör Svensson som är utrustad med en mycket stark rättskänsla, tog sig an vännens sak precis som det varit hans egen, och hjälpte därför till att

förskaffa ljus över de saker, som syntes lite oklara. Förfrågningar gjordes på olika håll, vittnen införskaffades m. m. och till slut hänvände man sig till polismyndigheten.

Trots att fallet gjorde ett synnerligen sjukt intryck visade inte myndigheterna sig så synnerligen angelägna om att skaffa klarhet eller gå till botten med saken, och detta gjorde, att ingenjör Svensson vars rättskänsla som förut sagts är mycket utpräglad, blev synnerligen upprörd. Det bör inte vara svårt för någon att sätta sig in i hur rättsväsendets ställning gentemot det anmälda förhållandet skulle inverka på en person av ingenjör Svenssons läggning. Att vara övertygad om att ett brottsligt förhållande råder men trots detta ej ha någon möjlighet att finna rättvisa, kan göra vem som helst lindrigt sagt upprörd. Så var också fallet med ingenjör Svensson, och då han såsom krydda på allt sitt arbete för att få rättvisa åt sin gode vän erhöll en stämning för ärekränkning av motsatta parten, får man ej förvåna sig över att det normala tillståndets gränser sviktade och gav efter för den oerhörda påfrestningen. Efter vad Refugen kan finna var den påstådda ärekränkningen endast en förvandling av ingenjör Svenssons misstankar till rena påståenden, och kan därför betraktas som försök att skrämja ingenjör Svensson från vidare befattning med saken. Stämningen gjorde emellertid sitt till för att påskynda ingenjör Svenssons väg mot ett sammanbrott och detta kom också på offentlig plats med den påföljd att herr Svensson var tvungen att söka sjukhusvård.

Ovanstående tragiska händelseförlopp gör ett mycket sorgligt och dystert intryck. Om en människa med utpräglad stark rättskänsla och med ovanligt klara hedersbegrepp i sitt sökande efter rättvisa blir övertygad om att denna rättvisa ej går att finna och att rättsväsendets och maktens innehavare ej befatta sig med vad som är rätt eller orätt, utan i första hand med vad de personliga intressena fordra och vad som ekonomiskt är mest lämpligt, är det då underligt att den psykiska jämnvikten rubbas? Nej, utan överdrift skulle man kunna fastslå att en mycket stor procent människor med känsligt och rörligt själsliv skulle reagera fullkomligt likadant som ingenjör Svensson och för att tala om ett fall som visar åtskilliga likheter – nämligen fallet Cronqvist. När vi därför känna ingenjör Svenssons uppfattning av rättvisan och dess handhavande i vår stad, så är det ej heller svårt att förstå, varför en person med hans läggning får ett psykiskt sammanbrott. Huruvida nu denna uppfattning är med verkligheten överensstämmande får naturligtvis var och en ha sin särskilda mening om.

Då arvs- och giftemålsprocessen ännu ej är avslutad, vilja vi nöja oss med denna korta översikt av fallet, men i ett följande nummer kommer Refugen att lämna ytterligare detaljerade beskrivningar om vissa kända personers medverkan i denna affär, som av de flesta betecknas som en av de mest ruttna och stinkande i vår stads historia.

EN SÄREGEN ARVSPROCESS.

Präster, läkare och advokater inblandade.

Följetong i 4 delar. Del 2 (4).

Från herr boktryckare Oskar Brogenhardt, Pålsboda, har redaktionen mottagit brev, vari vissa handlingar från den i föregående nummer berörda arvsprocessen i detalj beskrives. Brevet har emellertid kommit red. så sent tillhanda, att uppgifterna däri icke hunnit kontrolleras, varför desamma komma att införas i ett senare nummer. Herr Brogenhardt har välvilligt lovat att till dess inkomma med ytterligare upplysningar angående bouppteckningen och fastighetens försäljning.

Om rättskaffens människor försöka att sätta sig in i bröstavingarnas känslor, måste var och en sådan erkänna, att arvingarna ha fullt fog för sin förbittring, dels mot damen ifråga, med ett sådant förflutet, vilken trängde sig in i deras föräldrahem, dels mot kyrkoherde Blomqvist och D:r Vitus, vilka lånade sig till en sådan affär. D:r Vitus själv påstod, att det var en av de vidrigaste vigsjar han varit vittne till. Och de vidriga

handlingarna försiggingo under samverkan mellan en kyrkans tjänare och en läkare, som själv anser sig som en synnerligen framstående missionsvän. Missnöjet riktar sig även mot myndigheterna, som tillåta dylika handlingar utan att ingripa, isynnerhet då ingripande begärts av de arvsberättigade, vilka för sakens skull kostat på sig en dyrbar amerikaresa.

Herr Brogenhardt har ej heller några berömmande ord över för advokaterna, och vi anta, att han i sin berättelse ej kommer att se mellan fingrarna.

På tal om advokater börjar även Refugens penna att reagera. Redaktören reser borst (fast tunna och grå) lik en hund som får syn på en obehaglig katt, och i pennan uppstå känslor ej olika dem en tjur erfar då han upptäcker ett rött skynke. Hemskt med både syn och känslor men så tillhöra också advokaterna ett särskilt släkte.

EN SÄREGEN ARVSPROCESS.

Präster, läkare och advokater inblandade.

Följetong i 4 delar. Del 3 (4).

I några föregående nummer av Refugen har berörts en del saker angående den sorgliga arvsprocessen efter avlidne fiskhandlaren K. E. Svensson. Refugen har nu från bröstarvingarna, bosatta dels i Amerika, dels i Sverige, ävenså från andra intresserade, som varit ögonvittne till den ena och än den andra detaljen i den genomrutna arvsaffären, mottagit protokoll och under edlig förpliktelse avgivna intyg om vad de hört och sett av det sorgliga dramat.

På grund av det rikhaltiga material, som kommit oss tillhanda, kunna vi nu överblicka det rättsvidriga händelseförloppet i hela dess vidd. Det förefaller emellertid otroligt, att något dylikt ostraffat kan få förekomma i ett samhälle som vårt, där kristendom och ett högt utvecklat rättsväsende påstås sitta i högsätet. Innan Refugen tar upp något ärende till behandling, söker den först att nå sakens kärna för att sedan fritt och opartiskt kunna överblicka händelsernas gång och därefter utan tvekan redogöra för de verkliga förhållandena.

Den röda tråden, som löper genom förevarande historia, torde icke vara svår att finna, ej heller vilseledande att följa. Fru Andersson-Svensson har en dotter som är gift med en Nordenstam. Säkerligen har denne på bästa sätt sökt fylla sina förpliktelser som svärson, så att inte fru Andersson såsom fru Svensson skulle tappa några chanser. Det förefaller t.o.m. att han i detta sammanhang – om av vana eller andra grunder må vara osagt – följt den apostoliska maningen att ”icke vara trög, då det gäller nit”, ända därhän, att han senare känt sig manad att ombesörja en viss – återgång.

Han var ju också rustad med de för uppgiften speciella gåvorna, i det att han har hederliga men kanske litet för förmögna föräldrar, och sålunda som blivande arvtagare borde ha gott öra hos folk som har några tjänster att sälja. Ty när de hederliga gamla en gång skola lämna detta jordiska, då kommer guldkalven att bjuda upp till dans kring deras efterlämnade förmögenheter. Och det är givetvis en ekonomisk fördel för dem, som i tid kunna jämna vägen och tillförsäkra sig tillträde till denna dans. Vi förstå mycket väl bröstarvingarnas avsky för de präster, läkare och advokater, som varit huvupersonerna i detta avskyvärda spel, vi förstå också alla rättänkande medmänniskors avsmak för dylika handlingar, och själva hysa vi förakt i dubbel måtto för dessa personer, därför att de vidriga handlingarna utförts under den religiösa täckmantelns genomskinliga skyddsdräkt.

Söndagen den 27 september 1936 var den dag, då kyrkoherde Blomquist sammanvigde den döende Svensson med den av starka drycker berusade kvinnan Andersson. Det är konstaterat, att änkan Andersson redan på högtidsdagens förmiddag började suppa och redan vid middagstiden var synbart berusad, vilket även var förhållandet under hela eftermiddagen, alltså även under själva vigselakten. Det är även konstaterat, att doktor Vitus omkring klockan 9.30 på förmiddagen förklarar brudgummen död och ett bröllop otänkbart. Fru Andersson ringde då upp kyrkoherde Blomquist och meddelade denne, vad doktor Vitus sagt.

Senare på dagen vid middagstiden sade fru Andersson till doktor Vitus: ”Om doktorn vill vara snäll och hjälpa mig, så skall jag ersätta doktorn”. Efter detta samtal begav sig

doktor Vitus in i den sjukens rum och gav honom en insprutning, den starkaste dosis, som fanns att tillgripa. Doktor Vitus nämnde t.o.m. det latinska namnet på den medicin han använde, men vi kunna ej för tillfället erinra oss detsamma, vilket dock i detta sammanhang ej har något att betyda.

Emellertid, den starka medicinen gjorde verkan och doktor Vitus kom ut från den sjukens rum, uppsökte fru Andersson och sedan utskrevs ett intyg över Svenssons hälsotillstånd och sinnesbeskaffenhet. På detta intyg kunde kyrkoherde Blomquist klockan 19.30 sammanviga en döende man vid en av starka drycker berusad kvinna. Om det var Gud eller djävulen, som stiftade detta heliga äktenskap förmåler icke historien, men vi hoppas, kyrkoherden läste välsignelsen över brudparet.

Så var den högtidliga vigselakten över, och vi kunna övergå till det ödesdigra testamentet och dess uppkomst, detta testamente, som kommit så mycken förargelse åstad.

Vi förstå icke doktor Vitus stora intresse för testamentet. Var det månne det här ovan relaterade samtalet med fru Andersson, som väckte ett sådant intresse för saken? Varför hämtade doktorn advokaten i sin egen bil? Varför skaffade doktorn vittnen, som enligt advokatens utsago icke är ”riktigt klok”? Varför skickades sjuksystemen ut på stan, för att hämta frisk luft under vigselakten och vid testamentets underskrivande? Var doktorn medveten om att sjuksystrarna icke lånade sig till några skumraskaffärer?

När den ena av sjuksystrarna, efter sin oförutsedda permission för en promenad ute på stan, återkom till Svensson dödsbädd eller om man så vill kalla det, brudgumsbädd, varseblev hon en del blommor placerade i sjukrummet. Vid hennes förfrågan om vad som var meningen med de många blomstren fick hon av den nygifta frun det intetsägande svaret: ”Karl Emil har så många vänner, som kommer ihåg honom”. Sjuksystemen hade fortfarande ingen aning om att en vigsel ägt rum under den tid hon varit ute för att, som det hette, hämta frisk luft. Vi lämna härmed

sjuksystemen i hennes funderingar och doktor Vitus med sina advokatbestyr. En läkare med advokatbestyr och detta under den religiösa täckmanteln. Fy! Sådana handlingar skänka vi allt vårt förakt. Och kyrkoherde Blomquists handlingar stå ej heller så högt i kurs hos oss.

Refugen förstår bröstarvingarnas känslor, när de inträdde i sitt skövlade föräldrahem. En utomstående, åt spritmissbruk hemfallen kvinna tränger sig in i familjen och försöker tillägna sig andras egendom. Hon har icke tid att vänta, tills den döende har kallnat. Denna kvinna tillsammans med sin svärson sitter bredvid den med döden kämpande och tillägnar sig smycken och värdesaker, som tillhört den förut avlidna fru Svensson, saker, som genom modersarv rätteligen tillhöra barnen.

När en av fiskhandlare Svenssons söner, bosatt i Amerika, fick vetskap om att hans far ingått nytt äktenskap, upprättat testamente och avlidit, att begravning verkstälts och boutredning uppgjorts under den korta tiden av tretton dagar, fattade han misstankar. I vanliga fall och enligt svensk lag skola bröstarvingar meddelas och genom fullmakt eller personlig närvaro övervaka bouppteckningen. Då det var omöjligt att på denna korta tid meddela sönerna i Amerika, mycket mindre erhålla fullmakt från dem, beslöt den ene av sönerna att kosta på sig den dyrbara och långa resan över Atlanten för att få någon klarhet över de dunkla och snabba affärerna i föräldrahemmet. Han fick vid hemkomsten hjälp av sin barndomsvän och skolkamrat ingenjör Svensson, Denne rättänkande och rättskaffens man lade sig helt ut för den rättssökande barndomsvännen, Tillsammans sökte de upp advokater, polisen och borgmästaren för att få någon rättelse. Men ingenstädes stod hjälp att finna. Inför dessa utsikter och inför de handlingar, som blottades för de båda vännerna under deras vandringar från den ena myndigheten till den andra, brast ingenjörens nerver samman, han kunde icke fatta, att världen var så usel som den verkligen är. Han föll som sagt samman och sändes till ett sinnessjukhus, och man hade ett besvärligt vittne mindre.

”Jag kan inte fatta, att Jönköpings borgmästare var den största bromsen, då det gällde utredningen av de sorgliga affärerna vid mitt besök i fäderneslandet”, sade bland annat den återvändande svenskamerikanen. ”Han är den största orsaken till, att min barndomsvän nu försmäktar i ett dårhus”.

Det förefaller också besynnerligt, att allmänne åklagaren, vilken i vissa fall upptager struntsaker, saker, vilka inte ens ha papperets värde på vilket utredningen skrives, nekar att uppta ett fall som detta. Och borgmästaren, som borde vara den förste att vaka över rätt och sanning i sitt distrikt! Vore det icke bättre, att borgmästaren övergåve mångsyssleriet ägnade sig åt sin tjänst?

Innan vi överge den sorgliga arvsprocessen, kunna vi upplysa våra läsare om, att Refugen

förfogar över flera detaljerade intyg över händelserna i arvsprocessen och vänta ytterligare sådana från arvingarna. Då dessa händelser gå i ungefär samma stil som de förut relaterade, anse vi att det nu kan vara nog med den ”säregna arvsprocessen”. Osvuret är i alla fall bäst. Händelser kunna inträffa, som tvinga oss att gå ännu mer på djupet i den sorgliga affären, som med stöd av präster, advokater och läkare upprullats inför våra ögon i ett samhälle där civilisation, kristendom och ett i högravande fraser beprisat rättsväsende sitter i högsätet. Och där borta i bakgrunden synes den mäktige guldkalven. Han, som med sitt guld har dirigerat vårt liv och våra handlingar allt ifrån tidernas morgon intill denna dag och som troligen kommer att så göra, så länge världen finnes till.

DEN SÄREGNA ARVSPROCESSEN.

ALLT – UTOM SJÄLVA BEGRAVNINGSAKTEN – PÅSTÅS VARA
OLAGLIGT.

Följetong i 4 delar. Del 4 (4).

Förra året publicerade Refugen en del aktstycken från den förda processen angående avlidne fiskhandlare K. E. Svenssons efterlämnade kvarlåtenskap. Händelseförloppet följdes av allmänheten med ett oerhört intresse, och nu torde denna sak av allt att döma återupptagas för ny behandling.

Enligt vad Refugen erfarit, har en av arvtagarna den 26 oktober 1938 till justitiekanslärämbetet inlämnat en anmälan om olaglig bouppteckning, stöld och skenbart bedrägeri m.m. Justitiekanslärämbetet har i dagarna meddelat arvtagaren, att handlingarna överlämnats till landsfogden i Jönköping för närmare utredning.

Avskrift av anmälan har överlämnats till Refugen, och dess innehåll är av följande lydelse:

Pålsboda den 25 okt. 1938

Till

*JUSTITIEKANSLÄRSÄMBETET,
Stockholm.*

Undertecknad anhåller härmed vördsamt om Herr Justitiekanslerns hjälp med att få en bedrövlig arvshistoria i Jönköping utredd, enl. nedanstående berättelse:

Den 5 oktober 1936 avled min fader f.d. handlanden K.E. Svensson, Torpagatan 18, Jönköping, efterlämnande tre arvsberättigade barn av vilka två vistas i U.S.A. med kända adresser. Dessa två barn blevo icke kallade till bouppteckningen som förrättades den 13 oktober samma år, anledningen därtill var att min fader låtit viga sig på dödsbädden med en fullkomligt alkoholisk kvinna vilken hela tiden avvaktat ett lämpligt då min fader var så sjuk att han ej visste vad han gjorde och med alla till buds stående medel tilltvingat sig giftemål med honom, fast både läkare och kyrkoherde avrådde henne till giftemål med en dödssjuk person blev hon ändock gift med honom enbart i syfte att komma över hans förmögenhet till förfång för oss tre arvsberättigade barn. Nämnada kvinna hade dagarna innan bouppteckningen skulle förrättas, från boet borttransporterat saker till stort värde för att undanhålla bouppteckningen, samt i ett rum i min avlidne faders fastighet undangömt ett helt möblemang och diverse andra saker som min fader inropat på auktion. Dessutom hade hon tillverkat en revers med min faders namn på, till ett belopp av kr. 10.000:- och som hon presenterade bouppteckningsförrättarna, hårt ansatt av undertecknad, om varifrån hon erhållit så mycket pengar ifrån, lämnade hon det svaret att hon vunnit på lotteri, men på fråga vilket lotteri kunde hon icke minnas, till sist förklarade hon att hon själv skrivit reversen, med anledning därav begärde jag att polisen skulle tillkallas och uppringde bouppteckningsmannen advokat Birger Ekberg poliskommissarie Gustafsson, men han kunde icke anträffas, när sedan advokat Ekberg återkom från telefonen tog änkan honom med sig in

i ett angränsande rum, och vad som där talades om har jag ingen vetskap om och någon vidare anmälan till polisen av bouppteckningsmannen blev sedermera icke ingiven, fast ren stöld och skenbart bedrägeri mot boet förelåg från änkans sida. Antecknas bör att advokat Ekberg var änkans konkursförvaltare i hennes konkurs, samt att advokaterna hade nytta av att kvinnan i fråga blev gift med min fader på det att hela hans förmögenhet skulle kunna användas till betalning i kvinnans konkurs, vilket nu även skett.

Samtidigt tvångsförsåldes fastigheten för ett pris av kr. 98.500:-, men med det förbehållet att min broder Harry Swanson, New-York, skulle äga rätt att inom viss tid överklaga rättens beslut beträffande tvångsförsäljningen av fastigheten, denna rådhusrättens beslut har min broder icke erhållit eller ens delgivits, vadan han icke kunnat överklaga försäljningen, fast han skriftligen förbjudit försäljningen av fastigheten till omstående belopp.

På grund härav måste jag framhålla, att bouppteckningen anses fullkomligt olaglig så mycket mer som anmälan till Kriminalpolisen borde skett av bouppteckningsmannen, samt att giftemålet borde av såväl läkare som präst med alla medel förhindrats till dess den sjuke faderns närmaste arvingar kunnat tillkallats. Anmärkas bör, att undertecknad ett par månader innan min fader avled begärde hos Pastorsämbetet i Sofia församling, Jönköping, att de skulle underrätta undertecknad om min fader skulle uttaga lysning, vilket de även lovade att göra och gjorde anteckning därom, trots detta vigde Kyrkoherden i nämnda församling min fader på dödsbädden samt var änkan icke nykter vid förrättningen, sedemera på kvällen var hon så berusad att hon icke kunde klara sig utan hjälp.

Sedan min broder Gustaw Swanson hitkommit från U.S.A. företog han undersökning om vart en del saker som icke funnits upptagna i bouppteckningen tagit vägen, samt begärde hjälp hos polismyndigheterna, men dessa voro icke villiga att lämna honom den begärda hjälpen icke heller någon av stadens jurister, så enligt min mening hade de slagit vakt om att skydda boutredningsmannen Birger Ekberg i den händelse han begått något fel som till äventyrs kunde skada honom.

Jag hemställer till Herr Justitiekanslern om att undersökning måtte företagas, samt att en fullt opartisk person granskar såväl boupptecknings- som arvsqifteshandlingarna, den falska reversen, samt slutligen en mångfald växlar utställda av min fader samt accepterade av änkans förra sterbhus vilka funnos i behåll hos min fader, och som utvisar att han själv fått lösa desamma, men detta belopp har boutredningsmannen icke avdragit från änkans tillkommande arv – växelbeloppet uppgår till mellan 12.000:- - å 14.000:- kronor.

För den händelse att herr Justitiekanslern skulle önska en noggrannare och mera detaljerade förklaring i denna skandalhistoria som så öppet fått passera utan att myndigheterna i Jönköping upptagit densamma till undersökning, är jag villig att personlig inställa mig.

Vördsammast

OSCAR BROGENHARDT,

Boktryckare,
Sofielund, Pålsboda
Tel. 94.

Som synes är det ganska graverande anklagelser, som utslungas även mot vederbörande myndigheter i Jönköping. Trots den svåra uppgiften att utreda denna fråga, vilket landsfogden fått i uppdrag att göra, äro vi förvissade, att saken lagts i rätta och opartiska händer, samt förmoda att utredningen skall ge tillkänna, huruvida de graverande anmärkningarna äro befogade eller icke, eller om vederbörande verkligen låtit dessa försummelse komma sig till last.

Refugen intresserade sig mycket för denna arvsprocess förra året och är i besittning av ett rikhaltigt material, varför vi med största intresse och uppmärksamhet skola följa utredningens gång.

FÖRMYNDARRÄKENSKAPER.

Efterdyningar av den sorgligt bekanta arvsprocessen efter avlidne fiskhandlaren K. E. Svensson.

Del 5.

Under förra året besöktes Jönköping av en svenskamerikanare, herr Swanson, som kom hit för att bevaka sina intressen i boet efter sin avlidne fader, fiskhandlare K.E. Svensson. För att komma tillrätta med de vidriga förhållanden, som voro rådande där, fick han hjälp av sin gamle barndomsvän och skolkamrat, ingenjör Ernst Svensson. Ingenjör Svensson blev vid samma tillfälle förklarad omyndig av Jönköpings rådhusrätt och på grund därav urståndsatt att hjälpa till med att bringa klarhet i de dunkla affärerna kring arvsprocessen. Detta var förspelet till den nu pågående processen om förmyndararvodet.

Som sagt, ingenjör Svensson blev förklarad omyndig, och till hans förmyndare förordnades drätselkammarens ordförande herr Carl Gustavsson, och som överförmyndare fungerade hovrättsrådet Conrad Rydin.

Förmyndarna begärde ersättning för sitt förmyndarskap, men ingenjör Svensson nekade att betala, innan han fått del av handlingarna och kontrollerat, att räkenskaperna voro riktiga. När dessa kontrollerats och befunnits riktiga hade beloppet omedelbart utbetalats enligt ingenjör Svensson. Trots att förmyndarskapet upphört för länge sedan och lagen föreskriver att myndlingens tillhörigheter omedelbart till honom skall utlämnas och redovisning över förmyndarförvaltningen företes, så snart förmyndarskapet upphört, har detta ännu icke skett. Det oaktat har förmyndaren uttagit stämning på ingenjör Svensson med yrkande, att det resterande beloppet på förmyndararvodet c:a 1400 kronor omedelbart skall utbetalas, utan att förmyndarräkenskaperna läggas på bordet. Om räkenskaperna äro ljusskygga

liksom fotografiplåtar, eller om det är något annat i vägen, som hindrar att lägga upp dem i dagsljuset, torde bli rådhusrättens sak att avgöra.

Refugen har kommit i tillfälle att få se en del sifferuppgifter i denna förmyndarräkning och funnit dem under all kritik och synnerligen missvisande och felaktiga.

Så har t.ex. vid en jämförelse mellan sparbanksboken och förmyndarräkningen differenser på upp till 10.000-tals kronor konstaterats. Förmyndare tillsattes den 6 september 1937 och först i mitten eller slutet av oktober började förmyndaren att vid besök eller pr telefon inhämta en del sifferuppgifter. Under tiden förmyndare var tillsatt och till dess han började sina räkenskaper hade å den åsyftade sparbanksboken uttagits 10.500 kronor utan att ett spår därav var synligt i räkenskaperna.

I ingenjör Svenssons förmyndarräkenskaper finner man, hur otroligt det än låter, ett kvitto på tjugo kronor, kvitterat "Kidde Svensson". (Papperet föreställer antagligen ett kvitto för betald hundskatt). Kidde är ingenjör Svenssons lilla trevliga hund, och varför skulle inte han vara med och plocka husse, när så många andra gör det? Han är ju i alla fall bra mycket trevligare än de andra glupande ulvarna.

Anmärkningsvärt är i alla fall, att det lokala godtycket synes stå högre i kurs än själva lagen paragrafer.

För övrigt har förmyndaren ej föranstaltat om någon inventering, då myndlingens egendom övertogs till förvaltning, ej heller har denna egendom överlämnats till ägaren, sedan förmyndarskapet upphört.

I förmyndarskapets avslutningsräkenskaper var upptaget att å samma bok var inestående 37.000 kronor men i sparbanksboken stod det med tydliga siffror 44.000 kronor alltså en differens på 7.000 kronor. Samma var förhållandet med aktiernas kursvärde. När sådan oerhörda differenser finnes på dessa lättkontrollerade konton, hur skall det då se ut på de mer svårkontrollerade posterna t.ex. lager av råmaterial, halv- eller helfabrikat o.s.v. Vid jämförelse med firmans handelsböcker och förmyndarräkenskaperna upptäcktesdifferenser i utestående fordringar och skulder på flera tusentals kronor.

Under förmyndarskapet hade frun belånat ett försäkringsbrev för 1.400 kronor och därefter låtit försäkringsbrevet dödas på grund av utebliven försäkringspremie. Vem hade varit

ansvarig för förlusten, som maken och barnen lidit, om frun fallit ifrån, vilket vid ett tillfälle icke var så långt borta. Flera dylika transaktioner kunde påvisas, men vad här ovan relaterats torde vara tillräckligt.

Det torde vara svårt att i vissa fall förklara varifrån siffrorna i förmyndarräkenskaperna härstamma, ty i en del fall hade ett frågetecken haft större värde än en verklighetsfrämmande siffra. Frågetecknet vilseleder åtminstone icke som en oriktig siffra.

Nu har rådhusrätten tagit sig en funderare på hur stort det omtvistade arvodet skall bli. Dom faller inom kort och allmänheten väntar med stort intresse på vad förmyndarskapet, juridiskt sett, kan vara värt. Dess värde ur praktisk, teoretisk och moralisk synpunkt ligger utan vidare i öppen dag.